

Det synes høist mærkeligt, at dette Forslag har mødt en saa forfælselig Medfart i Landstinget og i Folketinget, da det jo ikke er af den Art Sager, som kunne antages at have nogen synderlig politisk Interesse. Det maa vel siges at interessere alle politiske Partier i samme Grad, at det Djemed, som Forslaget tilsigter, kan blive fuldstgjort, og man har ogsaa set, i alt Fald sidste Gang, da Sagen var til Behandling i Landstinget, at der har været fuldstændig Enstemmighed mellem de forfælselige Partier, det maa derfor henstaa som en uløst Gaade, hvorfor Folketinget stiller sig saa meget uvilligere til denne Sag end Landstinget. Lige saa vanskeligt som det er at forklare dette, lige saa let er det at forstaa, at et Forslag som det foreliggende altid møder en mindre velvillig Modtagelse af Folkerepræsentanterne. Det kan jo ikke være andet, end at en Begrænsning af Handelen med Gift og en Begrænsning af og Kontrol med Brugten deraf altid vil være ikke saa lidt generende baade for de handlende og for Forbrugerne; navnlig vide vi jo overordentlig godt, at Tilladelse til Arsenikvædt af Kreaturer er et Spørgsmaal, der er blevet betragtet som i høj Grad brændende. Det er ikke langt fra, at det her i Tinget er blevet fremsat som en Slaags Mennefferettighed at have Lov til at vække fine Kreaturer med Arsenik uden at være underkastet nogen som helst Kontrol. Men det har ikke været den eneste, om det end er den væsentligste Anstødssten for Forslaget. Der har været en anden Anstødssten i denne Sag, nemlig Apotekernes Stilling. Apotekerne ere jo privilegerede Menneffer, der ikke nyde synderlig Velvilje fra de uprivilegeredes Side. Her i Tinget er man ikke langt fra at betragte dem som fødte Fjender, som man ved enhver Lejlighed bør slaa til, og da Lovforslaget tilsigter at udvide Apotekernes Rettigheder, er det naturligt, at man ikke er synderlig glad derved. Men dernæst tror jeg, at det ogsaa spiller en vis Rolle, at Sagen i sig selv er overmaade kompliceret. Vi have hørt af det ærede Medlem fra Ribe (Buss), der plejer at føre Ordet i denne Sag, at det hele ikke er værdt at lovgive om. Der var ganske vist en Gang løbet noget Arsenik ned i noget Tømmeløb øvre i Sjælland, men derfor var der ikke Grund til at lave en Giftlov. Men saaledes ere Forholdene desværre ikke; det er tværtimod en meget indviklet Sag, vi her staa overfor. Der er ikke alene Tale om Ulykkestilfælde, som man saa vidt muligt maa søge at forebygge, men der er ogsaa Tale om Forhindre af Selvmord. Det er vel tidligere sagt her, at det nytter ikke, at man vil

forhindre Selvmord ved Gift, thi de, der ville tage sig af Dage, finde nok noget at gøre det med; kunne de ikke saa fat i det ene, saa tage de det andet; de behøve slet ikke at bruge Gift for at tage sig af Dage. Dette turde imidlertid være en overfladisk Betragtning. Man skal søge at forhindre, at der gives Lejlighed til Selvmord. Der er Menneffer, som maaste kun een Gang i deres Liv udsættes for den Fristelse at tage sig selv af Dage, og hvis de saa have for Haanden et Stof, hvormed de nemt kunne gøre det, sser det ganske anderledes let, end hvis de først skulle træffe forfælselige Forberedelser. Det drejer sig endvidere om Forebyggelse af Forbrydelser, og disse ere af høist forfælselig Art. Naturligvis gør det meget stor Forskel, om Giftmord tilsigtes over for voksne, hvor man maa anvende en vis List, eller over for Smaabørn, som man kan proppe i, hvad man vil; og endelig er der en tredje Klasse Forbrydelser, nemlig Fosterfordrivelse, hvor der ogsaa i udstrakt Maalestof anvendes Gift. Endvidere have vi Sygdomstilstande, hvor man har med Misbrug af Gift at gøre, uden at de dog paa nogen Maade kunne siges at høre ind under Begrebet Ulykkestilfælde. Det er en bekendt Ting, at der i dette Land som i alle andre Lande findes en Mængde Individer, der hengive sig til overdreven Nydelse af Morfin eller Opium, i Reglen vel for at lindre Smerten, de lide af.

Over for en saa kompliceret Opgave er det naturligt, at Medlemmer af dette Ting ikke søle sig særlig kyndige og standse noget raadvilde, før de søge at gaa til dens Løsning. Jeg ved ikke her andre, som ere saakyndige paa dette Omraade, end den høitærede Krigsminister, der ifølge sin Stilling ikke godt kan komme i Udvalg. Det er, mig bekendt, den eneste Kemiker, der findes her i Salen. Selv for Jagmænd er Opgaven vanskeligt, hvor meget mere da ikke for usagakyndige! Her skulle vi ikke alene bestæftige os med saadanne Stoffer som Opium og Arsenik, om hvis Egenstaber de fleste af os vel have et ret klart Begreb, men ogsaa med saadant noget som Tallin, Butylchloralhydrat, Paraldehyd og lignende. Det kan ikke undre, at man trykker sig ved at komme ind paa slikt.

Det vil, efter hvad jeg her har antydet, være klart, at der er store Vanskeligheder ved at faa Loven vedtaget i en saadan Skikkelse, at den virkelig gør Gavn. Den Vanskelighed, som er den væsentligste, er vel nok Spørgsmaalet om Anvendelse af Arsenikvædt af Kreaturer. Det synes lidt underligt, at den skulde være saa overordentlig nødvendig. Det er